

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 14 0 К 000422 21 Кж
Бања Лука, 14.06.2022. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Весне Антонић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог З.О. због кривичног дјела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 КЗ СФРЈ одлучујући о жалби окружног јавног тужиоца у Источном Сарајеву изјављеној на пресуду Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 000422 09 К од 20.10.2021. године, у сједници вијећа одржаној дана 14.06.2022. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба окружног јавног тужиоца у Источном Сарајеву и потврђује пресуда Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 000422 09 К од 20.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Источном Сарајеву број 14 0 К 000422 09 К од 20.10.2021. године, на основу члана 298 тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС) ослобођен је од оптужбе оптужени З.О. да је починио кривично дјело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 КЗ СФРЈ, ослобођен је трошкова кривичног поступка који су пали на терет буџетских средстава, а оштећени је са имовинскоправним захтјевом упућен на парницу.

Против ове пресуде жалбу је благовремено изјавио окружни јавни тужилац у Источном Сарајеву због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, пресуда укине и предмет врати на поновно суђење.

Бранилац оптуженог С.Д., адвокат из И.С, је у одговору на жалбу тужиоца предложио да се жалба одбије као неоснована.

Пошто је испитао побијану пресуду у вези са жалбеним приговорима и цијенећи наводе одговора на жалбу, овај суд је одлучио као у изреци из слjedeћих разлога:

Жалба приговоре упућује правилности чињеничне основе побијане пресуде, кроз које сугерише потребу другачије оцјене изведених доказа који би, по њеном схватању водили и другачијем закључку о основаности саме оптужбе. Ови приговори жалбе немају реално упориште у изведеним и оцијењеним доказима на којима је побијана пресуда заснована. Суд правилно полази од тога да тужилац није доказао нити учинио неспорним постојање основне претпоставке за ово кривично дјело, а то је стање рата и оружаног сукоба у Босни и Херцеговини и слиједом тога на подручју В., са којима би се могли довести у везу догађаји у објекту С. који се оптуженом стављају на терет. Постојање оружаног сукоба је одлучна чињеница, коју као фактичко питање прихвата и жалба, па она мора бити доказана да би се говорило о повреди одређене бланкетне норме која садржински чини елементе бића кривичног дјела из оптужбе. О тој одлучној чињеници оптужба заиста није предложила нити изводила доказе, а што првостепени суд правилно цијени и закључује да због тога и није доказана. Слиједом тога из истих разлога остала је без доказа и чињеница постојања војске Српске Републике Босне и Херцеговине, а тврди се да је оптужени поред резервног састава полиције био у једном периоду и њен припадник и својства или намјене ранијег војног објекта С., за који се у оптужници наводи да је био логор. Све су то одлучне чињенице које се оптуженом стављају на терет и које су морале бити подржане одговарајућим доказима уз оптужницу који би били изведени на главном претресу. С обзиром да је то изостало не може се тврдити да је суд погрешно утврдио ове чињенице када је закључио да оне нису доказане. Својство оптуженог као припадника резервног састава полиције и војске такође не произилази из доказа које је оптужба понудила, јер се ради о списковима за други период од оног када је по наводима оптужбе кривично дјело почињено. Осим тога жалба не наводи у чему се огледа погрешан закључак суда да ови спискови не пружају доказе за његову припадност овим оружаним формацијама. Други докази у том правцу нису предложени и изведени, па се не може ни говорити о пропусту првостепеног суда у утврђивању ове одлучне чињенице. Код оваквог чињеничног стања које се односи на недоказаност основних претпоставки које су неопходне за постојање кривичног дјела, суд даље правилно цијени и дјелатност која се оптуженом ставља на терет као радња извршења кривичног дјела. У том смислу сериозном оцјеном самог исказа оштећеног М.О. суд долази до правилног закључка да је он неувјерљив и да не подржава опис почињених радњи које се оптуженом стављају на терет. Оштећени заиста показује значајна одступања у свом исказу како хронолошки, тако и садржајно, а када описује начин извођења из строја или хангара и средства којим га је оптужени ударао и да ли је то он радио или неко други, то исказује различито од навода оптужбе. Мјесто и начин његовог извођења и ударања различито описују и свједоци З.З. и С.А., како међусобно тако и у односу на исказ оштећеног. Оштећени је тврдио да га је оптужени испитивао о неким људима и њиховом наоружању, док ова два свједока исказују да им је он саопштио како је то због неке свађе из дјетињства или голубова. Све то првостепени суд детаљно анализира и међусобно повезује доводећи у везу са оним што се оптуженом ставља на терет, правилно закључујући да се у сегменту одлучних чињеница ови искази указују као непоуздани. Исказима свједока Е.К. и Ф.К. не мијења се правилност изведених закључака, као што то жалба сугерише, јер суд правилно цијени да се не ради о значајнијим информацијама поготово што свједок Е.К. исказује да не зна ко је тукао оштећеног. Супротно схватању жалбе записник о увиђају и скица лица

мјеста не доказују намјену објекта С., већ само његово постојање које и није спорно и које суд као такво прихвата. Сходно томе жалбени приговори који се тичу погрешно утврђеног чињеничног стања остају без основа.

С обзиром да су све одлучне чињенице правилно утврђене ваљало је из наведених разлога на основу члана 327 ЗКП РС жалбу окружног јавног тужиоца одбити као неосновану и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Софија Рибих

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић